

Dokument zawiera dwie tezy. Po pierwsze, miasta są w stanie skutecznie przeciwdziałać współczesnym globalnym kryzysom. Po drugie, miasta zmienić swoją XX-wieczną strukturę zarządzania, aby dostosować się do współczesnych wyzwań. Według autorów raportu ostatnie cztery lata ujawniły nierównowagę w podziale kompetencji między władzą centralną i samorządami lokalnymi.

Jak dotąd, miasta, zwłaszcza te o skali metropolii, były i nadal są postrzegane jako motory rozwoju gospodarek narodowych państw. Miasta potrafią bowiem umiejętnie przyciągnąć inwestycje, które dają korzystne efekty nie tylko w skali lokalnej, ale również skumulowane, pozytywne skutki odczuwane w regionie, a co za tym idzie korzystne dla całego kraju. Przykładowo, w Nowym Jorku wytwarzane jest aż 10 proc. PKB Stanów Zjednoczonych, a w brazylijskim Sao Paulo aż 25 proc. PKB Brazylii. Miasta mają zatem potencjał do tego, aby podjąć działania antykryzysowe, niezależnie od mniej lub bardziej udanej polityki makroekonomicznej danego kraju. Potrzebują jednak wzmocnienia swojej roli w procesie podejmowania decyzji i podkreślenia tejże w hierarchii samorząd lokalny-administracja centralna.

Obok diagnozy stanu miast w minionym roku oraz prognoz demograficznych na najbliższe lata, autorzy raportu proponują nowe podejście do zarządzania miastem oparte na koncepcji urban prosperity (dobrobytu miasta). Co więcej, wskazuje umiejętnie zarządzanie miastem jako receptę na kryzysy targające światem od 2008 roku (raport wskazuje na trzy oddzielne kryzysy: finansowy, kryzys demokracji oraz zmiany klimatyczne). Raport proponuje nowe, innowacyjne podejście do zarządzania miastem oraz wprowadza indeks mierzenia dobrobytu miast (CPI – City Prosperity Index). Dobrobyt miasta rozumie tu się jako sumę jego produktywności, stanu infrastruktury, jakości życia, sprawiedliwości społecznej oraz zrównoważonego środowiska. W centrum tego schematu skupia się władza na szczeblu lokalnym, która przy pomocy arsenału dostępnych narzędzi (prawa, instytucji, zasad planowania urbanistycznego, stowarzyszeń mieszkańców etc.) pilnuje, aby interes publiczny zawsze przeważał nad innym, kontroluje równowagę między elementami i ich wzajemnymi relacjami. Planowanie urbanistyczne powinno – według autorów raportu – zostać zredefiniowane tak, aby umiejętnie zarządzać relacjami między elementami schematu. W raporcie zwraca się także uwagę na konieczność odbudowy zaufania społecznego wobec planowania urbanistycznego, przyznanie urbanistom większej roli w procesie podejmowania decyzji oraz wsparcia odpowiednim dofinansowaniem.

Opracowanie *"State of the World Cities 2012/2013"* przygotowane zostało przez pracowników Programu Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich (UN Habitat). Omówienie raportu za portalem urbanistyka.info. Dokument dostępny jest w języku angielskim [na stronie UN Habitat](#).